

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 02, 2015

Nummer 2, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:91](#) 20-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:50](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:46](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:53](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:63](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:55](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:48](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:54](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:57](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:51](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:61](#) 13-01-2015

RECHTSPRAAK

Voorbedachte raad ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 3, voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel 'voorbedachte raad' moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken

over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hiervoor bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, NJ 2014/156).

Het hof heeft zijn oordeel dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld met betrekking tot mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor de verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in het bijzonder voordeed gedurende het tijdsbestek waarin hij de benzine door de brievenbus heeft gegoten en deze benzine met een krant heeft aangestoken.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft het onder 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:91

Zaaknummer: 13/06121

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht openlijke geweldpleging.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het in zaak A tenlastegelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd 'aan de openbare weg, Alexander Dumaslaan'.

In aanmerking genomen dat 'het voorval' zich blijkens de door het hof gebezigde bewijsvoering afspeelde in een schoolgebouw, kan de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte geweld heeft gepleegd 'aan de openbare weg, Alexander Dumaslaan' niet zonder meer worden afgeleid uit de inhoud van die bewijsvoering. De bestreden uitspraak is derhalve in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het tenlastegelegde in zaak A en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:55

Zaaknummer: 14/00108

Wetsartikelen: 141 Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte heeft in hoger beroep afstand gedaan van zijn aanwezigheidsrecht.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte buiten zijn aanwezigheid heeft berecht.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘3.1 Het middel bedoelt kennelijk te klagen dat het hof de onderhavige strafzaak ten onrechte heeft berecht buiten aanwezigheid van verdachte, omdat ten tijde van de inhoudelijke behandeling van zijn zaak sterke aanwijzingen bestonden dat verdachte gedwongen verbleef in een psychiatrische kliniek in Engeland en niet vrijwillig afstand had gedaan van zijn aanwezigheidsrecht.

3.2 De stukken van het geding houden, voor zover hier van belang, het volgende in:

(i) een dagvaarding van verdachte in hoger beroep om op 21 maart 2008 ter terechtzitting van het hof te verschijnen.

Uit een akte van uitreiking behorend bij deze dagvaarding blijkt dat:

- de dagvaarding op 28 december 2007 is uitgereikt aan een persoon die zich bevond op het GBA-adres van verdachte, te weten [a-straat] te [woonplaats], en die zich bereid verklaarde de brief in ontvangst te nemen en onverwijld aan verdachte te doen toekomen;
- de dagvaarding op 3 januari 2008 is uitgereikt aan de griffier van de rechtbank te Den Haag onder toezending van een afschrift van de dagvaarding naar voornoemd adres;
- een afschrift van de dagvaarding op 11 januari 2008 is verzonden naar het door verdachte bij het instellen van het hoger beroep opgegeven adres, te weten [b-straat] te [woonplaats].

Uit een tweede akte van uitreiking behorend bij deze dagvaarding blijkt dat:

- de dagvaarding op 28 december 2007 tevergeefs is aangeboden op het adres [b-straat] te [woonplaats] omdat aldaar niemand werd aangetroffen en dat ter plaatse een bericht van aankomst is achtergelaten waarin is vermeld dat de dagvaarding kon worden afgehaald op het in dat bericht genoemde postkantoor;

- de dagvaarding op 11 januari 2008 is uitgereikt aan de griffier van de rechtbank te Den Haag onder toezending van een afschrift van de dagvaarding naar voornoemd adres.

(ii) een GBA-overzicht van 11 januari 2008 inhoudende dat verdachte vanaf 5 maart 2007 in de GBA stond ingeschreven op het adres [a-straat] te [woonplaats] en niet was gedetineerd.

(iii) een proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 21 maart 2008 inhoudende, voor zover relevant:

“De verdachte, gedagvaard als:

[verdachte],

(...)

is niet ter terechtzitting verschenen.

De voorzitter doet mededeling van een brief van de raadsman van de verdachte, d.d. 8 maart 2008, inhoudende de mededeling dat hij, noch een vervanger, op de onderhavige terechtzitting zullen verschijnen nu de raadsman betwijfelt of de verdachte ter terechtzitting zal kunnen verschijnen omdat hij mogelijk in Engeland is gedetineerd. (...)

Daartoe door de voorzitter in de gelegenheid gesteld deelt de advocaat-generaal mede dat na telefonisch onderzoek thans is gebleken dat de verdachte in de week van 21 december 2007 in Engeland is aangehouden. Vervolgens is hij daar opgenomen in een psychiatrische inrichting. Het is de advocaat-generaal niet bekend geworden of de verdachte thans nog in Engeland is gedetineerd (...).

De voorzitter deelt mede dat het hof het naar aanleiding van het bovenstaande wenselijk acht de behandeling van de zaak aan te houden teneinde het openbaar ministerie in de gelegenheid te stellen te onderzoeken of de verdachte in Engeland gedetineerd is of anderszins verblijft, gelet op het aanwezigheidsrecht van de verdachte bij de behandeling van zijn strafzaak in hoger beroep.”

(iv) een brief van [betrokkene 1], werkzaam bij het ressortsparket 's-Gravenhage, van 14 mei

2008 aan de 'Prisoner Location Service' te Birmingham, Engeland, inhoudende:

"The advocate-general in The Hague would like to summon [verdachte], date of birth [geboortedatum]1967, in an appeal case. Information has reached the advocate-general that [verdachte] has been arrested in December 2007 in the U.K. and is being held in custody.

Is it possible for you to provide the advocate-general with the present whereabouts of [verdachte]?"

(v) een e-mailbericht van [betrokkene 2], werkzaam bij de 'Prisoner Location Service', van 16 mei 2008 aan [betrokkene 1], inhoudende:

"Re: [verdachte]

Thank you for your enquiry about the above named.

I regret that we are unable to assist you as our records do not disclose this person to be held in prison custody."

(vi) een oproeping van verdachte in hoger beroep om op 17 februari 2009 ter terechtzitting van het hof te verschijnen.

Uit een akte van uitreiking behorend bij deze oproeping blijkt dat de oproeping op 11 december 2008] is uitgereikt aan de griffier van de rechtbank te Den Haag omdat van verdachte geen woon- of verblijfplaats in Nederland bekend was.

Uit een tweede akte van uitreiking behorend bij deze oproeping blijkt dat:

- de oproeping op 12 december 2008 tevergeefs is aangeboden op het adres [b-straat] te [woonplaats], omdat verdachte volgens mededeling van degene die zich op dat adres bevond daar niet woonde noch verbleef;

- de oproeping op 18 december 2008 is uitgereikt aan de griffier van de rechtbank te Den Haag onder toezending van een afschrift van de oproeping naar voornoemd adres.

(vii) een GBA-overzicht van 18 december 2008 inhoudende dat verdachte van 5 maart 2007 tot 6 december 2007 in de GBA stond ingeschreven op het adres [a-straat] te [woonplaats], dat hij sinds laatstgenoemde datum zonder vaste woon- of verblijfplaats is en dat hij niet was gedetineerd.

(viii) een proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 17 februari 2009 inhoudende, voor zover relevant:

“De verdachte, opgeroepen als:

[verdachte],

(...)

is niet ter terechtzitting verschenen.

De raadsman van de verdachte, mr. M.R. Mantz, advocaat te 's-Gravenhage, is evenmin ter terechtzitting verschenen.

(...)

Het gerechtshof verleent verstek tegen de niet-verschenen verdachte.

(...)

De voorzitter verklaart het onderzoek gesloten”.

3.3 De steller van het middel doet een beroep op een kennelijk in zijn bezit zijnde kopie van een proces-verbaal, maar legt dat stuk in cassatie niet over, zodat op de inhoud van dat stuk geen acht kan worden geslagen.

3.4 Ingevolge art. 588, eerste lid aanhef en onder b sub 3°, Sv wordt een oproeping uitgereikt aan de griffier indien de geadresseerde niet als ingezetene is ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens noch een feitelijke woon- of verblijfplaats in Nederland of een adres in het buitenland bekend is. Onbekendheid van een feitelijke woon- of verblijfplaats kan niet worden aangenomen, indien niet is onderzocht of de verdachte in Nederland is gedetineerd of niet is getracht de uitreiking van de dagvaarding te doen plaatsvinden op een uit de stukken van het geding blijkend - voor de hand liggend en niet door een latere opgave achterhaald - adres dat redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte zou kunnen gelden, zoals een adres dat de verdachte bij zijn verhoor door de politie of ten tijde van het instellen van het hoger beroep heeft opgegeven.

3.5 De oproeping om te verschijnen op de terechtzitting in hoger beroep van 17 februari 2009 is uitgereikt aan de griffier omdat van verdachte geen woon- of verblijfplaats bekend was en is tevens tevergeefs aangeboden op het door verdachte ten tijde van het instellen van het hoger beroep opgegeven adres. Uit de hierboven onder (vii) vermelde GBA-uitdraai blijkt dat verdachte op dat moment niet in Nederland was gedetineerd. Het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel dat de oproeping voor de terechtzitting van 17 februari 2009 op de juiste wijze is betekend zodat rechtsgeldig verstek kon worden verleend tegen verdachte geeft daarom niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

3.6 Wanneer echter aan de stukken of het verhandelde ter terechtzitting duidelijke aanwijzingen kunnen worden ontleend dat de verdachte niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, behoort het rechtsgeldig aangevangen onderzoek ter terechtzitting te worden geschorst teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek aanwezig te zijn. Die schorsing behoort in de regel plaats te hebben, onder meer in het geval dat op de terechtzitting blijkt dat de verdachte op dat moment uit anderen hoofde is gedetineerd. In dat geval dient het onderzoek ter terechtzitting te worden geschorst opdat de gedetineerde verdachte alsnog in de gelegenheid wordt gesteld op een nadere terechtzitting aanwezig te zijn.

3.7 Maar van degene die hoger beroep instelt en - achteraf gezien kennelijk - prijs stelt op berechting op tegenspraak, mag wel worden verwacht dat hij de in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke maatregelen neemt om te voorkomen dat de appeldagvaarding hem niet bereikt of de inhoud daarvan niet te zijner kennis komt. Tot een zodanige maatregel kan worden gerekend dat de verdachte zich voor zijn raadsman - die uit eigen hoofde afschriften van oproepingen ontvangt - bereikbaar houdt, opdat de verdachte in voorkomende gevallen (ook) langs die weg van het tijdstip van de behandeling op de hoogte geraakt. Verdachte heeft dit in casu nagelaten en heeft er kennelijk tevens voor gekozen geen contact op te nemen met zijn vaste raadsman teneinde namens hem een aanhoudingsverzoek te doen. Ook de advocaat van een verdachte die geen contact meer heeft met zijn cliënt en door deze niet is gemachtigd tot het voeren van de verdediging kan de rechter verzoeken om aanhouding van de behandeling van de zaak met het oog op de effectuering van het aanwezigheidsrecht van de verdachte. Zo een aanhoudingsverzoek is in de onderhavige zaak niet gedaan.

3.8 Was het hof dan desalniettemin op 17 februari 2009 gehouden om op eigen initiatief de behandeling van de zaak nogmaals aan te houden? Het hof heeft op 21 maart 2008 in reactie op de mededeling van de advocaat-generaal dat verdachte in de week van 21 december 2007 in Engeland was aangehouden en aldaar was opgenomen in een psychiatrische inrichting, het rechtsgeldig aangevangen onderzoek geschorst en een onderzoek gelast naar de vraag of verdachte nog steeds in Engeland was gedetineerd of anderszins aldaar verbleef. Toen uit de bevraging van de 'Prisoner Location Service' omtrent de "present whereabouts" van verdachte in mei 2008 de informatie werd ontvangen dat verdachte zich niet in "prison custody" bevond, kon het hof daaruit redelijkerwijs afleiden dat een mogelijk verblijf van verdachte in een psychiatrische inrichting niet een strafrechtelijk relevante detentie uit anderen hoofde onder verantwoordelijkheid van de Britse penitentiaire autoriteiten betrof. Ook kort voorafgaand aan of op de terechtzitting van 17 februari 2009 is kennelijk niet gebleken van een detentie uit anderen hoofde. De in het middel besloten liggende stelling dat het hof de behandeling van de zaak – ook zonder daartoe strekkend verzoek – nogmaals had moeten aanhouden teneinde

verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog op een nadere terechtzitting aanwezig te zijn, kan ik daarom niet onderschrijven. Welke andere mogelijkheden voor het hof nog openstonden om meer te weten te komen over een mogelijk verblijf van verdachte in Engeland wordt in het middel niet aangegeven, zodat een hernieuwde aanhouding kennelijk ook volgens de steller van het middel de kans dat de verdachte de volgende keer wel aanwezig zou zijn niet in relevante mate kon vergroten en neer zou komen op het parkeren van het proces in de wachtstand. Ik benadruk in dit verband nogmaals dat de advocaat van verdachte, hoewel niet bepaaldelijk gemachtigd om de verdediging te voeren, geen verzoek om aanhouding heeft gedaan.

3.9 Het in de bestreden beslissing besloten liggende oordeel van het hof dat verdachte kennelijk vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht en dat geen aanleiding bestond het onderzoek ter terechtzitting (nogmaals) te schorsen, acht ik niet onbegrijpelijk. Het middel faalt.

4. Ambtshalve heb ik geen grond aangetroffen die tot vernietiging van de bestreden uitspraak aanleiding behoort te geven.

5. Deze conclusie strekt tot verwerping van het beroep.

De Procureur-Generaal

bij de Hoge Raad der Nederlanden'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:53

Zaaknummer: 13/02146

RECHTSPRAAK

Afwijzing derde herzieningsverzoek Bouterse; geen sprake van novum in de zin van artikel 457 lid 1 sub c Sv.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De Hoge Raad begrijpt de aanvraag aldus dat deze vooral steunt op de stelling dat de getuige [betrokkene 1] is teruggekomen op zijn – door het hof tot het bewijs van het tenlastegelegde gebezigde – de aanvrager belastende verklaringen afgelegd tegenover de politie onderscheidenlijk ten overstaan van het hof ter terechtzitting in hoger beroep en dat de huidige aanvraag tot herziening zich daarin onderscheidt van de eerdere aanvragen.

Bij de beoordeling van deze stelling dient te worden vooropgesteld dat een aanvrager bij zijn aanvraag tot herziening aannemelijk moet maken dat en waarom een getuige op een hem belastende verklaring terugkomt.

Nu de bij de aanvraag gevoegde verklaring van [betrokkene 1], in de aanvraag aangeduid als de ‘notariële verklaring’, geen opgave van redenen bevat voor het terugkomen op zijn eerder afgelegde verklaringen, levert deze ‘notariële verklaring’ van [betrokkene 1] geen grond op om aan te nemen dat de door het hof tot het bewijs gebezigde verklaringen van [betrokkene 1] onjuist zijn. De bij de aanvraag overgelegde verklaring wekt derhalve niet een ernstig vermoeden als onder 5.1 bedoeld. Voor zover de aanvraag steunt op deze stelling, is zij daarom kennelijk ongegrond.

Voorts is de aanvraag gebaseerd op de stelling dat (i) door het Openbaar Ministerie aan [betrokkene 1] – destijds niet bekend geworden – toezeggingen zijn gedaan aangaande de (beëindiging van de) executie van de door hem te ondergane straf en dat (ii) het Openbaar

Ministerie in de strafzaak wat betreft de met [betrokkene 1] getroffen overeenkomst ernstig is tekortgeschoten door aan het hof geen volledige opening van zaken te geven. Ware het hof daarmee bekend geweest, dan zou dat, aldus de aanvraag, hebben geleid tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging, althans tot vrijspraak.

Deze stelling steunt – voor zover zij niet is gegrond op de ‘notariële verklaring’ van [betrokkene 1] – op omstandigheden die de Hoge Raad ongenoegzaam heeft geoordeeld in zijn onder 4 weergegeven arresten, zodat de aanvraag in zoverre niet tot herziening kan leiden.

Tot slot berust de aanvraag op de stelling dat sprake is van twijfels aangaande ‘de integriteit van het onderzoek’, van ‘inherente onbetrouwbaarheid van het onderzoeksmateriaal’ en van ‘onherstelbare schendingen van het recht op een eerlijk proces van verzoeker, de schending daarbij van de onschuldpresumptie ex art 6 EVRM en het ondervragingsrecht ex art. 6 EVRM’.

Voor zover in de aanvraag te dien aanzien wordt verwezen naar stukken van het dossier van de strafzaak kan niet worden gezegd dat de rechter die de veroordeling heeft uitgesproken, daarmee niet bekend was, zodat de aanvraag in zoverre kennelijk ongegrond is.

Voor zover de aanvraag ten aanzien van deze stelling inhoudt dat zij is gebaseerd op een ‘zeer betrouwbare bron’ (p. 55 van de aanvraag) dan wel op ‘in te brengen documenten’ (p. 58 van de aanvraag) is de aanvraag niet naar behoren gemotiveerd nu bij de aanvraag in zoverre geen bescheiden zijn gevoegd waaruit kan blijken van de gronden waarop de aanvraag berust. De aanvraag kan daarom in zoverre niet tot herziening leiden.

Hetgeen overigens in de aanvraag wordt aangevoerd kan niet een ernstig vermoeden wekken als hiervoor vermeld.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:46

Zaaknummer: 14/02438

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Voorbedachte raad voldoende gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel 'voorbedachte raad' moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken

over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, NJ 2014/156).

Het hof heeft bij zijn oordeel dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, blijkens zijn bewijsoverweging betekenis toegekend aan de gewelddadige voorgeschiedenis van recente aard tussen de verdachte en [slachtoffer], in welk verband het hof onder meer heeft vastgesteld dat de verdachte heeft gedreigd [slachtoffer] van het leven te beroven. Het hof heeft mede daarom gesproken over een ‘tevorens beraamde’ aanslag.

Voorts heeft het hof – na onder meer te hebben vastgesteld dat ‘getuigen zien dat verdachte die avond telkens [bij een uitgaansgelegenheid] naar binnen en buiten loopt, dat hij aangeeft problemen met “iemand” te hebben’ en dat de verdachte aan [betrokkene 1] aangeeft ‘dat hij even weg moet omdat hij iets moet halen’ – blijkens zijn bewijsoverweging bij zijn oordeel betekenis toegekend aan het ontbreken van aanwijzingen voor de mogelijkheid dat het handelen van de verdachte het gevolg is geweest van enige ogenblikkelijke gemoedsopwelling en aan de tijd en gelegenheid die de verdachte heeft gehad om na te denken over zijn voorgenomen daad en de mogelijke gevolgen daarvan toen hij gedurende enige tijd achter een pilaar heeft staan wachten.

Aldus heeft het hof zijn oordeel dat de verdachte zich in het onderhavige geval gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, ook gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, toereikend gemotiveerd.

Anders dan het middel stelt, zijn de verklaringen van [betrokkene 6], inhoudende dat er iets is gebeurd waardoor de verdachte boos werd (bewijsmiddel 7), en van [getuige 2], inhoudende dat hij de verdachte heeft gezien voordat hij zijn aanval inzette (bewijsmiddel 9), met dat oordeel niet onverenigbaar.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van veertien jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze dertien jaren en tien maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:48

Zaaknummer: 13/04582

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht wat betreft de wederrechtelijke toe-eigening.

Het middel bevat de klacht dat de bewezenverklaarde wederrechtelijke toe-eigening niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan volgen.

In de tenlastelegging en bewezenverklaring is het begrip ‘zich wederrechtelijk toe-eigenen’ gebezigd in de betekenis die daaraan in artikel 321 Sr toekomt. Van zodanig toe-eigenen is sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort (vgl. HR 24 oktober 1989, ECLI:NL:HR:1989:ZC8253, NJ 1990/256).

Uit de hiervoor weergegeven inhoud van de bewijsmiddelen kan niet zonder meer volgen dat de verdachte het in de bewezenverklaring bedoelde goed zich wederrechtelijk heeft toegeëigend in de hiervoor bedoelde zin. De bewezenverklaring is derhalve in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 primair tenlastegelegde in de zaak met parketnummer 16/213964-12 en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:57

Zaaknummer: 13/04034

Wetsartikelen: 321 Sr

RECHTSPRAAK

Hoge Raad herstelt mislag van het ontbreken in het dictum van het arrest van het hof tot het geven van opdracht aan Reclassering Nederland tot het houden van toezicht en bieden van begeleiding.

Het middel behelst de klacht dat het hof de strafoplegging ontoereikend heeft gemotiveerd.

Het hof heeft de verdachte veroordeeld ter zake van diefstal, voorafgegaan en vergezeld van geweld en bedreiging met geweld tegen personen, gepleegd met het oogmerk die diefstal voor te bereiden en gemakkelijk te maken, terwijl het wordt gepleegd door twee of meer verenigde personen en afpersing, terwijl het feit wordt gepleegd door twee of meer verenigde personen. Het dictum van de bestreden uitspraak luidt, voor zover in cassatie van belang, als volgt:

‘Veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf voor de duur van 18 (achttien) maanden.

Bepaalt dat een gedeelte van de gevangenisstraf, groot 6 (zes) maanden, niet ten uitvoer zal worden gelegd, tenzij de rechter later anders mocht gelasten omdat de verdachte zich voor het einde van een proeftijd van 2 (twee) jaren aan een strafbaar feit heeft schuldig gemaakt of t.b.v. vaststelling identiteit geen medewerking heeft verleend aan het nemen van vingerafdrukken of geen identiteitsbewijs a.b.i. art. 1 Wet o/d identificatieplicht ter inzage heeft aangeboden of geen medewerking heeft verleend aan het reclasseringstoezicht, bedoeld in artikel 14d, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht, de medewerking aan huisbezoeken daaronder begrepen.

Beveelt dat de tijd die door de verdachte vóór de tenuitvoerlegging van deze uitspraak in enige in artikel 27, eerste lid, of artikel 27a van het Wetboek van Strafrecht bedoelde vorm van voorarrest is doorgebracht, bij de uitvoering van de opgelegde gevangenisstraf in mindering zal worden gebracht, voor zover die tijd niet reeds op een andere straf in mindering is gebracht.’

Gelet op de aan de voorwaardelijke veroordeling verbonden voorwaarden heeft het hof kennelijk Reclassering Nederland opdracht willen geven het in artikel 14d lid 2 Sr bedoelde toezicht te houden en de daar bedoelde begeleiding te bieden, maar heeft het verzuimd deze

opdracht in het dictum van de bestreden uitspraak op te nemen. De Hoge Raad herstelt deze misslag en zal verstaan dat het hof Reclassering Nederland deze opdracht heeft gegeven. Het middel klaagt weliswaar terecht over dit verzuim, maar kan dus niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verstaat dat het hof Reclassering Nederland opdracht heeft gegeven toezicht te houden op de naleving van de in de bestreden uitspraak omschreven voorwaarden en de verdachte ten behoeve daarvan te begeleiden en verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:63

Zaaknummer: 13/04607

Wetsartikelen: 14d Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte heeft in hoger beroep afstand gedaan van zijn aanwezigheidsrecht.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte buiten zijn aanwezigheid heeft berecht.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘3.1 Het middel bedoelt kennelijk te klagen dat het hof de onderhavige strafzaak ten onrechte heeft berecht buiten aanwezigheid van verdachte, omdat ten tijde van de inhoudelijke behandeling van zijn zaak sterke aanwijzingen bestonden dat verdachte gedwongen verbleef in een psychiatrische kliniek in Engeland en niet vrijwillig afstand had gedaan van zijn aanwezigheidsrecht.

3.2 De stukken van het geding houden, voor zover hier van belang, het volgende in:

(i) een dagvaarding van verdachte in hoger beroep om op 21 maart 2008 ter terechtzitting van het hof te verschijnen.

Uit een akte van uitreiking behorend bij deze dagvaarding blijkt dat:

- de dagvaarding op 28 december 2007 is uitgereikt aan een persoon die zich bevond op het GBA-adres van verdachte, te weten [a-straat] te [woonplaats], en die zich bereid verklaarde de brief in ontvangst te nemen en onverwijld aan verdachte te doen toekomen;
- de dagvaarding op 3 januari 2008 is uitgereikt aan de griffier van de rechtbank te Den Haag onder toezending van een afschrift van de dagvaarding naar voornoemd adres;
- een afschrift van de dagvaarding op 11 januari 2008 is verzonden naar het door verdachte bij het instellen van het hoger beroep opgegeven adres, te weten [b-straat] te [woonplaats].

Uit een tweede akte van uitreiking behorend bij deze dagvaarding blijkt dat:

- de dagvaarding op 28 december 2007 tevergeefs is aangeboden op het adres [b-straat] te [woonplaats] omdat aldaar niemand werd aangetroffen en dat ter plaatse een bericht van aankomst is achtergelaten waarin is vermeld dat de dagvaarding kon worden afgehaald op het in dat bericht genoemde postkantoor;

- de dagvaarding op 11 januari 2008 is uitgereikt aan de griffier van de rechtbank te Den Haag onder toezending van een afschrift van de dagvaarding naar voornoemd adres.

(ii) een GBA-overzicht van 11 januari 2008 inhoudende dat verdachte vanaf 5 maart 2007 in de GBA stond ingeschreven op het adres [a-straat] te [woonplaats] en niet was gedetineerd.

(iii) een proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 21 maart 2008 inhoudende, voor zover relevant:

“De verdachte, gedagvaard als:

[verdachte],

(...)

is niet ter terechtzitting verschenen.

De voorzitter doet mededeling van een brief van de raadsman van de verdachte, d.d. 8 maart 2008, inhoudende de mededeling dat hij, noch een vervanger, op de onderhavige terechtzitting zullen verschijnen nu de raadsman betwijfelt of de verdachte ter terechtzitting zal kunnen verschijnen omdat hij mogelijk in Engeland is gedetineerd. (...)

Daartoe door de voorzitter in de gelegenheid gesteld deelt de advocaat-generaal mede dat na telefonisch onderzoek thans is gebleken dat de verdachte in de week van 21 december 2007 in Engeland is aangehouden. Vervolgens is hij daar opgenomen in een psychiatrische inrichting. Het is de advocaat-generaal niet bekend geworden of de verdachte thans nog in Engeland is gedetineerd (...).

De voorzitter deelt mede dat het hof het naar aanleiding van het bovenstaande wenselijk acht de behandeling van de zaak aan te houden teneinde het openbaar ministerie in de gelegenheid te stellen te onderzoeken of de verdachte in Engeland gedetineerd is of anderszins verblijft, gelet op het aanwezigheidsrecht van de verdachte bij de behandeling van zijn strafzaak in hoger beroep.”

(iv) een brief van [betrokkene 1], werkzaam bij het ressortsparket 's-Gravenhage, van 14 mei

2008 aan de 'Prisoner Location Service' te Birmingham, Engeland, inhoudende:

"The advocate-general in The Hague would like to summon [verdachte], date of birth [geboortedatum]1967, in an appeal case. Information has reached the advocate-general that [verdachte] has been arrested in December 2007 in the U.K. and is being held in custody.

Is it possible for you to provide the advocate-general with the present whereabouts of [verdachte]?"

(v) een e-mailbericht van [betrokkene 2], werkzaam bij de 'Prisoner Location Service', van 16 mei 2008 aan [betrokkene 1], inhoudende:

"Re: [verdachte]

Thank you for your enquiry about the above named.

I regret that we are unable to assist you as our records do not disclose this person to be held in prison custody."

(vi) een oproeping van verdachte in hoger beroep om op 17 februari 2009 ter terechtzitting van het hof te verschijnen.

Uit een akte van uitreiking behorend bij deze oproeping blijkt dat de oproeping op 11 december 200[8] is uitgereikt aan de griffier van de rechtbank te Den Haag omdat van verdachte geen woon- of verblijfplaats in Nederland bekend was.

Uit een tweede akte van uitreiking behorend bij deze oproeping blijkt dat:

- de oproeping op 12 december 2008 tevergeefs is aangeboden op het adres [b-straat] te [woonplaats], omdat verdachte volgens mededeling van degene die zich op dat adres bevond daar niet woonde noch verbleef;

- de oproeping op 18 december 2008 is uitgereikt aan de griffier van de rechtbank te Den Haag onder toezending van een afschrift van de oproeping naar voornoemd adres.

(vii) een GBA-overzicht van 18 december 2008 inhoudende dat verdachte van 5 maart 2007 tot 6 december 2007 in de GBA stond ingeschreven op het adres [a-straat] te [woonplaats], dat hij sinds laatstgenoemde datum zonder vaste woon- of verblijfplaats is en dat hij niet was gedetineerd.

(viii) een proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 17 februari 2009 inhoudende, voor zover relevant:

“De verdachte, opgeroepen als:

[verdachte],

(...)

is niet ter terechtzitting verschenen.

De raadsman van de verdachte, mr. M.R. Mantz, advocaat te 's-Gravenhage, is evenmin ter terechtzitting verschenen.

(...)

Het gerechtshof verleent verstek tegen de niet-verschenen verdachte.

(...)

De voorzitter verklaart het onderzoek gesloten”.

3.3 De steller van het middel doet een beroep op een kennelijk in zijn bezit zijnde kopie van een proces-verbaal, maar legt dat stuk in cassatie niet over, zodat op de inhoud van dat stuk geen acht kan worden geslagen.

3.4 Ingevolge art. 588, eerste lid aanhef en onder b sub 3°, Sv wordt een oproeping uitgereikt aan de griffier indien de geadresseerde niet als ingezetene is ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens noch een feitelijke woon- of verblijfplaats in Nederland of een adres in het buitenland bekend is. Onbekendheid van een feitelijke woon- of verblijfplaats kan niet worden aangenomen, indien niet is onderzocht of de verdachte in Nederland is gedetineerd of niet is getracht de uitreiking van de dagvaarding te doen plaatsvinden op een uit de stukken van het geding blijkend - voor de hand liggend en niet door een latere opgave achterhaald - adres dat redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte zou kunnen gelden, zoals een adres dat de verdachte bij zijn verhoor door de politie of ten tijde van het instellen van het hoger beroep heeft opgegeven.

3.5 De oproeping om te verschijnen op de terechtzitting in hoger beroep van 17 februari 2009 is uitgereikt aan de griffier omdat van verdachte geen woon- of verblijfplaats bekend was en is tevens tevergeefs aangeboden op het door verdachte ten tijde van het instellen van het hoger beroep opgegeven adres. Uit de hierboven onder (vii) vermelde GBA-uitdraai blijkt dat verdachte op dat moment niet in Nederland was gedetineerd. Het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel dat de oproeping voor de terechtzitting van 17 februari 2009 op de juiste wijze is betekend zodat rechtsgeldig verstek kon worden verleend tegen verdachte geeft daarom niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

3.6 Wanneer echter aan de stukken of het verhandelde ter terechtzitting duidelijke aanwijzingen kunnen worden ontleend dat de verdachte niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, behoort het rechtsgeldig aangevangen onderzoek ter terechtzitting te worden geschorst teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek aanwezig te zijn. Die schorsing behoort in de regel plaats te hebben, onder meer in het geval dat op de terechtzitting blijkt dat de verdachte op dat moment uit anderen hoofde is gedetineerd. In dat geval dient het onderzoek ter terechtzitting te worden geschorst opdat de gedetineerde verdachte alsnog in de gelegenheid wordt gesteld op een nadere terechtzitting aanwezig te zijn.

3.7 Maar van degene die hoger beroep instelt en - achteraf gezien kennelijk - prijs stelt op berechting op tegenspraak, mag wel worden verwacht dat hij de in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke maatregelen neemt om te voorkomen dat de appeldagvaarding hem niet bereikt of de inhoud daarvan niet te zijner kennis komt. Tot een zodanige maatregel kan worden gerekend dat de verdachte zich voor zijn raadsman - die uit eigen hoofde afschriften van oproepingen ontvangt - bereikbaar houdt, opdat de verdachte in voorkomende gevallen (ook) langs die weg van het tijdstip van de behandeling op de hoogte geraakt. Verdachte heeft dit in casu nagelaten en heeft er kennelijk tevens voor gekozen geen contact op te nemen met zijn vaste raadsman teneinde namens hem een aanhoudingsverzoek te doen. Ook de advocaat van een verdachte die geen contact meer heeft met zijn cliënt en door deze niet is gemachtigd tot het voeren van de verdediging kan de rechter verzoeken om aanhouding van de behandeling van de zaak met het oog op de effectuering van het aanwezigheidsrecht van de verdachte. Zo een aanhoudingsverzoek is in de onderhavige zaak niet gedaan.

3.8 Was het hof dan desalniettemin op 17 februari 2009 gehouden om op eigen initiatief de behandeling van de zaak nogmaals aan te houden? Het hof heeft op 21 maart 2008 in reactie op de mededeling van de advocaat-generaal dat verdachte in de week van 21 december 2007 in Engeland was aangehouden en aldaar was opgenomen in een psychiatrische inrichting, het rechtsgeldig aangevangen onderzoek geschorst en een onderzoek gelast naar de vraag of verdachte nog steeds in Engeland was gedetineerd of anderszins aldaar verbleef. Toen uit de bevraging van de 'Prisoner Location Service' omtrent de "present whereabouts" van verdachte in mei 2008 de informatie werd ontvangen dat verdachte zich niet in "prison custody" bevond, kon het hof daaruit redelijkerwijs afleiden dat een mogelijk verblijf van verdachte in een psychiatrische inrichting niet een strafrechtelijk relevante detentie uit anderen hoofde onder verantwoordelijkheid van de Britse penitentiaire autoriteiten betrof. Ook kort voorafgaand aan of op de terechtzitting van 17 februari 2009 is kennelijk niet gebleken van een detentie uit anderen hoofde. De in het middel besloten liggende stelling dat het hof de behandeling van de zaak – ook zonder daartoe strekkend verzoek – nogmaals had moeten aanhouden teneinde

verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog op een nadere terechtzitting aanwezig te zijn, kan ik daarom niet onderschrijven. Welke andere mogelijkheden voor het hof nog openstonden om meer te weten te komen over een mogelijk verblijf van verdachte in Engeland wordt in het middel niet aangegeven, zodat een hernieuwde aanhouding kennelijk ook volgens de steller van het middel de kans dat de verdachte de volgende keer wel aanwezig zou zijn niet in relevante mate kon vergroten en neer zou komen op het parkeren van het proces in de wachtstand. Ik benadruk in dit verband nogmaals dat de advocaat van verdachte, hoewel niet bepaaldelijk gemachtigd om de verdediging te voeren, geen verzoek om aanhouding heeft gedaan.

3.9 Het in de bestreden beslissing besloten liggende oordeel van het hof dat verdachte kennelijk vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht en dat geen aanleiding bestond het onderzoek ter terechtzitting (nogmaals) te schorsen, acht ik niet onbegrijpelijk. Het middel faalt.

4. Ambtshalve heb ik geen grond aangetroffen die tot vernietiging van de bestreden uitspraak aanleiding behoort te geven.

5. Deze conclusie strekt tot verwerping van het beroep.

De Procureur-Generaal

bij de Hoge Raad der Nederlanden'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:50

Zaaknummer: 13/02145

RECHTSPRAAK

Hof heeft grondslag tenlastelegging niet verlaten.

Het middel klaagt dat het hof de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten, nu het verschillende feitelijke gedragingen heeft bewezenverklaard die niet als zodanig in de tenlastelegging zijn opgenomen.

Op de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.4 en 3.5 uiteengezette gronden moet worden aangenomen dat de in hoger beroep door de advocaat-generaal bij het hof gevorderde wijziging tenlastelegging – welke vordering zich onder de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt – door het hof is toegewezen, hetgeen ook kan worden afgeleid uit de weergave van de tenlastelegging in het arrest alsmede aan de zinsnede die aan die weergave voorafgaat, inhoudende dat de tenlastelegging in eerste aanleg en hoger beroep is gewijzigd. Dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep omtrent de inhoud van die aldaar gevorderde wijziging niets inhoudt, is het gevolg van een kennelijke misslag. De Hoge Raad leest de stukken met verbetering van die misslag, zodat aan het middel de feitelijke grondslag komt te ontvallen en het niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:51

Zaaknummer: 13/02444

Wetsartikelen: 313 Sv

RECHTSPRAAK

Verdachte in hoger beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep.

In aanmerking genomen dat uit de vaststellingen van het hof niet valt af te leiden of, en zo ja wanneer, de verdachte door haar moeder op de hoogte is gesteld van de dag van de terechtzitting, is het kennelijke oordeel van het hof dat zich in de onderhavige zaak een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat die dag de verdachte tevoren bekend was als bedoeld in artikel 408 lid 1 aanhef en onder c Sv zodat het hoger beroep binnen veertien dagen na de einduitspraak had moeten worden ingesteld, niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:61

Zaaknummer: 13/05549

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Geen sprake van voorwetenschap als bedoeld in artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat ten aanzien van de informatie waarover de verdachte beschikte niet voldaan is aan het vereiste dat deze informatie 'nog niet openbaar was', zodat geen sprake is van voorwetenschap als bedoeld in artikel 46 (oud) lid 4 Wet toezicht effectenverkeer 1995 (hierna: Wte 1995).

Artikel 46a (oud) Wte 1995 luidt, voor zover hier van belang:

'1. Het is een ieder die behoort tot een in het tweede lid van artikel 46, onder a, b of d bedoelde categorie als mede een ieder die beschikt over voorwetenschap en behoort tot de in het tweede lid, onder c, bedoelde categorie verboden om in of vanuit een in artikel 46, eerste lid, onder a, b, of c bedoelde staat, voor zover het effecten betreft als bedoeld in het desbetreffende onderdeel:

a. de informatie waarop zijn voorwetenschap betrekking heeft aan een derde mee te delen, anders dan in de normale uitoefening van zijn werk, beroep of functie; of

b. (...).

2. Het verbod, bedoeld in het eerste lid, is van overeenkomstige toepassing op ieder ander die weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat hij over voorwetenschap beschikt.

3. (...)'

Artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995 luidt:

'Voorwetenschap is bekendheid met informatie die concreet is en die rechtstreeks of middellijk betrekking heeft op de rechtspersoon, vennootschap of instelling waarop de effecten betrekking hebben of op de handel in deze effecten, welke informatie niet openbaar is gemaakt en waarvan openbaarmaking significante invloed zou kunnen hebben op de koers van de effecten of op de koers van daarvan afgeleide effecten.'

Van openbaarmaking in de zin van artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995 is sprake wanneer de desbetreffende informatie zonder voorbehoud aan derden is bekendgemaakt en daarmee in beginsel kenbaar is voor het beleggend publiek (vgl. HR 5 juli 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP2551, r.o. 7.2).

Blijkens zijn onder 2.2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat de in het op 18 april 2006 openbaar gemaakte persbericht opgenomen informatie al eerder openbaar was gemaakt, zodat de aan de openbaarmaking van het persbericht voorafgaande bekendheid van de verdachte met de in het persbericht opgenomen informatie geen voorwetenschap als bedoeld in artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995 oplevert. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd, in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de trading update van 27 maart 2006 op die datum kenbaar was voor het beleggend publiek en dat daarmee de in het persbericht opgenomen koersgevoelige informatie reeds was openbaar gemaakt.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:54

Zaaknummer: 14/00656

Wetsartikelen: 46 Wte 1995